

aldrig blive noget egentlig fyldigt. Jeg indrømmer, at der har været Tilfælde, hvor en Hovedrevisor overfor Statsbanerne har sagt Gang paa Gang: Hør, der er anvendt betydelig større Beløb, end Overslaget lyder paa, maa jeg faa en Forklaring paa det. Han har saa faaet en Forklaring. Næste Gang har han sagt: Der er det, og der er det, lige til Blodet kom, lige til han kunde sige: Nu har jeg faaet de Oplysninger, jeg ønskede, nu kan jeg frafalde yderligere. Der skal imidlertid en vis Energi og et vist Mod til at vedblive at køre saadan frem overfor Administrationen, i hvert Fald som det er nu, og det er kun sket enkelte Gange. En saadan Udholdenhed vidner naturligvis om Nidkærlighed hos den paagældende Hovedrevisor, men det er kun saa forsvindende i Forhold til hele Regnskabet.

Den højtærede Minister var inde paa, at i Fremtiden bliver der et Hovedrevisorat, gaar jeg ud fra, i de tre Hovedetater og saa for Resten Revision omkring i Administrationen efter nærmere Bestemmelse i hvert enkelt Tilfælde, det er ikke nærmere angivet. Antallet af Hovedrevisorer, der skal ansættes, er heller ikke nævnt, det fastsættes paa Normeringsloven, siges der. Det faar vi altsaa at se, og vi kan faa nærmere Besked derom i det Udvalg, der er bebudet. Men det, jeg gerne vilde lyse efter her, er Sammensætningen af Revisionen. Man henviser til, at i andre Lande har man et Fællesrevisorat, og hvis jeg skulde vælge, vilde jeg tage Fællesrevisoratet, om ikke af andre Grunde, saa fordi jeg tror, det er lettere at faa Statens forskellige Institutioner til at samarbejde, naar Revisionen samarbejder. Det kan være vanskeligt nok endda; der er Eksempler nok fra offentlige Institutioner, der viser, at Revisionen Gang paa Gang har henpeget paa, at man burde gøre det og det, for saaledes gør man dèr og dèr; men i administrativ Stormægtighed ønsker man ikke at rette sig efter de andre; netop fordi de andre gør saadan, vil man ikke gøre det. Naar en Revision er samlet, naar den er, hvad jeg vil kalde et Kollegium, der udveksler Meninger om Resultatet af Revisionen af de forskellige Regnskaber, tror jeg, Resultatet bliver bedre baade for den enkelte Revisor og for Staten, og det er jo navnlig det sidste, det kommer an paa. Navnet er saamænd for saa vidt ligegyldigt, det er ikke derpaa, det kommer an.

Men saa er der et andet Spørgsmaal, og det er, synes jeg, et ikke uvigtigt Spørgsmaal. Af hvem bestaar den Revision,

Staten har? Det ved jeg ikke. Er det saaledes at forstaa, at Hovedrevisorerne, eller hvem det nu er, antager en pæn ung Mand, som har Præliminæreksamen eller Studentereksamen eller Realeksamen, er pænt klædt og opfører sig ordentligt, og sætter ham paa Kontorstolen og siger: Nu er du Revisor, min Dreng. Er det Forholdet, saa er vi godt kørende. Nej, en Revision skal bestaa af praktiske Folk, af Folk, der kender Livet og ved, hvad det drejer sig om i Staten. I mange Tilfælde vil en Jurist kunne gøre udmærket Fyldest. Ved Behandlingen af de Handels-, Stempel- og Grundspørgsmaal, der bliver Tale om, er en Jurist af stor Betydning. Jeg erkender naturligvis, at man rundt om i Kontorerne har Jurister, som vilde kunne gøre det, men selv den bedste Jurist kan undertiden trænge til at blive set lidt paa Fingrene af en anden Jurist. I øvrigt mener jeg, at det, det kommer an paa, er at gøre Revisionen praktisk. Man kan tage handlende, f. Eks. en Mand, som er godt skolet i engros-Kulhandelen, kender Havneforholdene o. s. v., er hjemme i alt dette. Og jeg mener rigtignok, at bortset fra den personlige Vægt vejer en saadan Kulmand den lille, unge Præliminarist mange Gange op i Retning af at være til Fordel for Staten. Eller jeg vil nævne Haandværkere, Landbrugere til Dels ogsaa, Jord- og Betonfolk, kort sagt Mennesker, der er kendt med det praktiske Livs Forhold, som er i Stand til at se, om man i Statens Administration har bedømt Forholdene rigtigt. Det er derfor, som jeg siger, ikke nok at konferere Overslagene med de Beløb, der er gaaet med, man maa se paa Dispositionerne i det hele, om man dèr er gaaet rigtigt frem.

Der er et Spørgsmaal, som jeg ikke ved hvorledes man tager i Staten, men det er et ikke uvigtigt Spørgsmaal, nemlig Revisionen af Regnskabet over Foretagender, som varer gennem flere Aar. Hvis man reviderer hvert Aar og saa skærer af, faar man ingen Oversigt. Men jeg haaber, det gaar saaledes til, at de aarvis fremkomne Udgifter og Indtægter til Slutning samles til et samlet Regnskab, og at der saa foretages en samlet Revision af det hele. Først da kan man nemlig have Overblik over, om der er gaaet rigtigt frem. Det er navnlig dette, jeg lyser stærkt efter.

Jeg mener derfor, at Revisorerne skal være uafhængige. Efter den Prøve paa Instrukser, der følger som Bilag til Lovforlaget, synes selv Hovedrevisorerne ikke at være fuldt uafhængige. Der staar f. Eks. i § 3 i Statsbanernes Instruks: „Udenfor